

Naghmeh Abedini Panahi

Wat niemand zag

Heel worden na vervolging,
bedrog en misbruik

Wat niemand zag

Naghmeh Abedini Panahi

met Eugene Bach

Wat niemand zag

Heel worden na vervolging, bedrog en misbruik

Vertaald door Jaap Slingerland

Kokboekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Jaap Slingerland
Ontwerp omslag: Bij Barbara
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout
Lay-out fotokatern: Studio Anton Sinke

Bijbelteksten zijn geciteerd uit de NBV21, © Nederlands-Vlaams
Bijbelgenootschap, tenzij anders aangegeven.

ISBN 978 90 435 4123 7
ISBN 978 90 435 4124 4 (e-book)
ISBN 978 90 435 4125 1 (audiobook)
NUR 402
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen bij Whitaker House, New Kensington, PA,
USA, onder de titel *I didn't survive*.

Engelstalige uitgave © Naghmeh Abedini Panahi
www.NaghmehPanahi.com

Nederlandse uitgave © 2024 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Bericht aan de lezer

In dit boek staat beschreven hoe de auteur emotioneel en fysiek is misbruikt. Dit kan verontrustend zijn. Lees zulke passages met beleid, vooral als je in het verleden zelf slachtoffer van een vorm van misbruik bent geworden.

De gebeurtenissen in dit boek zijn zo goed mogelijk beschreven volgens de herinneringen van de auteur. Meerdere namen en gebeurtenissen zijn aangepast om de privacy van bepaalde personen die in het boek voorkomen te beschermen.

De uitgever

Dit boek is opgedragen aan...

Maman, de vrouw die mij heeft getoond hoe liefde, zelfopoffering en kracht eruitzien.

Mijn kinderen, Rebekka en Jacob, Gods prachtige geschenken in mijn leven, die God gebruikt heeft als motivatie om me te blijven uitspreken voor waarheid en rechtvaardigheid.

Baba, die in 2020 is overleden aan Covid-19. Je hebt mij, een vrouw in het Midden-Oosten, altijd aangemoedigd om sterk en moedig te zijn. Je zou zo gelukkig zijn geweest met de publicatie van mijn boek.

Predikant Robert Needham en mevrouw Barbara Needham, die me talloze uren de weg hebben gewezen naar het Woord van God en het werk van de Heilige Geest, waarin ik mijn identiteit in Christus en mijn genezing gevonden heb.

Verslaggever Sarah Pulliam Bailey die, toen ze nog bij de Washington Post werkte, de vraag 'Wat is er nou eigenlijk gebeurd met de vrouw van dominee Saeed?' stelde, en me opzocht na de vrijlating van Saeed en nadat het nieuws over het misbruik bekend werd. Bedankt voor je welgemeende betrokkenheid. Bedankt voor het feit dat je een stem bent voor mensen die worden onderdrukt en die zelf geen stem hebben.

Eugene Bach, die me heeft geholpen mijn verhaal te vertellen en daarbij talloze uren heeft gebeden en gezocht naar de leiding van de Heilige Geest.

Christine Whitaker en Whitaker House, omdat ze mijn verhaal wilden uitgeven, en Lois Puglisi, omdat ze talloze uren samen met mij heeft gewerkt aan het redigeren van mijn boek.

God, omdat Hij zo groot is en omziet naar zijn kerk.

Inhoud

Proloog	II
1 Kind van revolutie en oorlog	15
2 Een lange, gure winter	23
3 'We kunnen hier niet nog langer blijven'	30
4 Uitsstel van oorlog	36
5 'God houdt van je'	40
6 De kans om te dromen	47
7 Ontsnappen aan Jezus	51
8 Het leven in Idaho	59
9 'Laat hun zien wie je bent'	64
10 Mijn roeping ontdekken	69
11 Terug naar Iran	77
12 God blijft roepen	85
13 Kennismaking met Saeed	93
14 Verliefd worden	100
15 Een fascinerende verandering	107
16 Een aanzoek?	112
17 De grenzen oprekken	120
18 Opwekking in de huiskerk	126
19 Kerken stichten en evangeliseren	130
20 Opgepakt en beproefd	139
21 De bruiloft	147
22 Huwelijksreis uit de hel	152
23 Smeken om liefde	158
24 Uiteenvallen	165
25 De klappen	170

26 Kerkscheuring 2.0	178
27 Een baby, geboren in de chaos	183
28 Een ander universum	192
29 Ontsnappingspoging	202
30 Opgesloten in Iran	209
31 Het telefoongesprek	217
32 Een ander soort arrestatie	224
33 Saeed in leven houden	231
34 Gemarteld voor Christus	239
35 De campagne	246
36 Een nieuwe vriend	256
37 De Iraanse presidentiële delegatie aanspreken	260
38 Openbaring in het ziekenhuis	267
39 Een nieuwe gevangenis	271
40 Neerwaartse spiraal	280
41 President Obama	287
42 Dochter van God	292
43 Bekentenis	299
44 De e-mails	306
45 Bevrijd uit de gevangenis	312
46 Gescheiden tegen wil en dank	324
47 In de woestijn	333
48 Een nieuw soort roeping	339
49 Het verleden onder ogen zien	347
50 Een hernieuwde visie	352
Epiloog	363
Over de auteur	365

Proloog

Wat ik heb meegemaakt, vertel ik niet om daarmee een verhaal op te hangen over de zware tijden in mijn huwelijk, die ik heb overleefd, maar wel om je te vertellen wie ik dankzij die zware tijden ben geworden.

Hoe ik het allemaal heb overleefd, kan ik je niet vertellen, want ikzélf was dat niet. Ík heb het niet overleefd. Mijn oude ik is onderweg gestorven, verbrand in de vuren van beproevingen. Ik ben nu niet meer dezelfde als daarvoor. Mensen die het moeilijk vinden om te ontsnappen aan een relatie vol misbruik, zijn vaak de mensen die proberen hun oude ik, hun oude manier van denken, daardoorheen te slepen. Ik kon dat niet. Ik deed dat niet. Als de feniks die oprijst uit zijn as rees er een nieuwe ik op uit de catastrofe van mijn huwelijk.

Dit boek gaat over de manier waarop ik onderweg dingen leerde en groeide, ondanks mijn fouten, verkeerde manier van kijken, verwarring en gehavende zelfbeeld. Naarmate mijn inzicht groeide, groeide ik zelf ook. Naarmate mijn uitdagingen groeiden, groeide ook mijn geloof, en daarmee mijn vermogen om pijn te doorstaan. De pijn werd niet makkelijker – dat is nooit het geval. Maar ik werd sterker.

Om te overleven, moest ik veranderen – en dat is mijn verhaal. Ik wilde niet veranderen, maar de gevangenneming van Saeed werd een obstakel dat me daar uiteindelijk toe dwong. Het obstakel leidde tot de oplossing. Wat in de weg had gestaan, werd ironisch genoeg uiteindelijk de uitweg.

Als Saeed niet zou zijn gevangengenomen in Iran, had ik hoogstwaarschijnlijk nu nog steeds in mijn eigen gevangenis gezeten. Dan zou ik nog steeds geketend zijn door een huwelijk vol misbruik. Maar zijn gevangenneming bevrijdde mij uiteindelijk van de mijne. Ik geloof dat God wilde dat Saeed uit de Iraanse gevangenis werd vrijgelaten, maar tegelijk wilde Hij niet dat ik zelf een gevangene bleef.

Toen ik beseftte dat ik moest veranderen, wist ik nog niet hoe die verandering eruit zou zien, maar wist ik wel zeker dat de oplossing voor het probleem begon bij de bron van mijn fout. Pas als ik die fout onder ogen zou zien, zou ik op een andere manier kunnen gaan denken, en op een andere manier kunnen definiëren wie ik volgens het woord van God was.

Obstakels hebben de unieke neiging om de manier waarop we onszelf definiëren te doorbreken. Mijn neppe ik moest sterven. Dat begon al uit elkaar te vallen toen het aanbodte tegen de harde muur van de werkelijkheid: de problemen die toen ontstonden, kon ik niet oplossen met de manieren waarop ik tot die tijd dacht en mezelf overeind hield.

Ik weet dat sommige lezers van dit boek misschien denken dat ik mijn huwelijk heb opgegeven. Ik ben nooit uit mijn huwelijk gestapt. Ik heb gevochten om mijn huwelijk in stand te houden – maar ik moest leren om het los te laten. Ik moest leren dat eruit stappen en het loslaten twee verschillende dingen zijn.

Ik had de vrouw van een christelijke held kunnen zijn, maar dat heb ik opgegeven. Christelijke leiders hebben me zelfs verteld dat ik het misbruik in mijn leven moest verhullen omwille van de schone schijn, zodat ik kon blijven opkomen voor Saeed. Dat leven vol leugens bood een gegarandeerd inkomen, een bevoorrechte status en een comfortabele manier van leven, maar ik besloot dat op te geven voor de waarheid. Ik had kunnen doorgaan met het boetseren van

een beeld voor de buitenwereld, waar mensen naar opkeken, en ik had mezelf er zelfs van kunnen overtuigen dat ik het deed voor God, maar dat heb ik allemaal opgegeven.

Toen ik besepte dat ik een mishandelde vrouw was, bleef ik achter met een handvol geknakte dromen, maar niet met een geknakte toekomst. Mijn neppe ik verkruimelde steeds meer, maar genezing en gezondheid drongen via mijn wonden door tot mijn binnenste, zoals licht naar binnen schijnt door de scheuren in de muren van een vervallen gebouw.

Het Licht dat naar binnen scheen, leerde me dat veel van mijn dromen enkel waren verbrijzeld omdat het niet echt mijn dromen waren. Ik had lange tijd vastgehouden aan de dromen van iemand anders, en ik had me laten beperken door de verwachtingen van anderen. Ik had ook jarenlang opgesloten gezeten in herinneringen aan angst en verlies, die helemaal teruggingen tot in mijn kindertijd in het door oorlog verscheurde Iran. Dit is mijn verhaal over de manier waarop het me gelukt is de vrijheid te bereiken.

1

Kind van revolutie en oorlog

Ik was te jong om me te kunnen herinneren hoe vrede smaakte. Vanaf mijn vroegste herinneringen was ik vertrouwd met al de smaken van oorlog.

Mijn tweelingbroer Nima en ik zijn geboren in Teheran, de hoofdstad van Iran, in 1977 – slechts twee jaar voor de Iraanse Revolutie en drie jaar voor het begin van het lange conflict tussen Iran en Irak. Ons zusje Nazanin werd vijf jaar na ons geboren.

Mijn geboorte kwam als een verrassing. Mijn moeder wist tijdens haar zwangerschap niet dat ze een tweeling droeg. Omdat ik zo klein was toen ik de ruimte in haar baarmoeder deelde met mijn broer, zag de arts mij compleet over het hoofd tijdens al mijn moeders prenatale controles. Na mijn geboorte waarschuwde de arts mijn ouders dat ik waarschijnlijk nog geen jaar in leven zou blijven.

Ik was een ziekelijk kind, dat extra voedingsstoffen nodig had om te groeien. Zelfs jaren later paste mijn zusje al in mijn kleding toen zij nog maar een peuter was. Ik had ook oogproblemen en kon alleen goed zien met een ooglapje voor en een speciale bril op. En dan had ik ook nog eens blaasproblemen, met aldoor ontstekingen die alleen met medicatie onder controle konden worden gehouden.

Wie kijkt naar foto's van mijn ouders in Teheran in 1977,

zou niet kunnen zeggen of ze in het Midden-Oosten of in Europa woonden. Universiteiten in de hoofdstad floreerden en zowel mannen als vrouwen vulden de academische zalen. In winkelcentra was het druk met jonge mannen met wijde broekspijpen en jonge vrouwen in strakke T-shirts in bonte pasteltinten. Veel gezinnen zoals het onze hadden een eigen auto, huis, een hoogpolig tapijt, televisie en platenspeler.

De Iraanse Revolutie was een vulkaanuitbarsting, een van de meest bepalende momenten in de geschiedenis van Iran, die onze maatschappij compleet veranderde. Religieuze leiders wierpen de seculiere regering onder sjah Mohammad Reza Pahlavi omver en veranderden het land in een islamitische theocratie. De jongeren die vóór de Revolutie op straat protesteerden, begrepen niet hoeveel vrijheden en andere goede aspecten van het leven ze genoten in Iran. In plaats daarvan hadden ze slechts oog voor wat ze misten. De mensen kenden niet het luxe leven van de sjah of van zijn vele rijke, frivole vrienden. Ze hadden geen honderden miljoenen dollars die in hun schoot werden geworpen door de Iraanse olievoorraden. Er waren miljoenen arme mensen in de meer behoudende islamitische dorpen van Iran, die zelfs geen goede zorg voor hun kinderen konden betalen, terwijl de sjah overdadige feesten voor zijn vrienden hield, die omgerekend naar nu een half miljard kosten.

Mijn ouders reageerden verdeeld op de Revolutie: mijn vader stond achter de opstanden en mijn moeder werkte ze actief tegen. Hun verschil in opvatting leidde tot eindeloze discussies bij ons thuis, tussen hen twee. Ons gezin was een microkosmos van de twee botsende ideologieën die de vonk waren voor het nationale conflict.

Mijn vader, die ik liefdevol 'Baba' noemde, kwam uit een rijker, meer geschoold deel van de maatschappij. Hij keek om zich heen, zag de financiële ongelijkheid en geloofde dat de islam, destijds gehuld in het gelijkheidsideaal van de

communisten, de weg vooruit was. Daarom deed hij mee aan de straatprotesten en demonstreerde hij tegen de sjah. Baba omarmde dezelfde islamitische utopische ideologie als de andere opstandelingen en daarmee stond hij vierkant achter de leider van de revolutie: ayatollah Ruhollah Khomeini. Khomeini leidde de revolutie niet alleen – hij wás de revolutie.

Mijn moeder, die ik vol liefde ‘Maman’ noemde, kwam uit een erg arm gezin, maar volgens haar was de weg vooruit voor Iran niet het meer gecentraliseerde en radicale pad. Als vrouwelijk officier in het leger had ze een eed gezworen om de sjah te beschermen en ze bezag de Islamitische Revolutie met grote scepsis. Ze was geen vrome religieuze moslima. Ze bad niet vijfmaal per dag, ging niet naar de moskee en had helemaal geen zin om haar minirok weg te doen. Terwijl Baba op straat een islamitische revolutie eiste in Iran, verdedigde mijn moeder de sjah in zijn poging Iran verder te seculariseren.

Uiteindelijk won de Islamitische Revolutie van Khomeini en onderging de cultuur van Iran van de ene op de andere dag een metamorfose – het land werd aan flarden gescheurd. We hoopten allemaal dat de overgang naar de islamitische regering een betere tijd zou opleveren: gelijke verdeling van rijkdom en gelijke toegang tot onderwijs en zorg. Maar de dag waarop dat zou gebeuren brak nooit aan.

Baba was er nog altijd van overtuigd dat ayatollah Khomeini een geweldige leider zou worden. Mijn moeder was minder hoopvol. Altijd als Maman piekerde, probeerde Baba haar gerust te stellen door haar eraan te herinneren dat wij ‘rechtstreeks afstammen van de profeet Mohammed’. Onze familienaam is *Sayyid* of *Hasjem*, wat inhoudt dat we horen bij de koninklijke bloedlijn van Mohammed, de stichter van de islam. Ayatollah Khomeini zou onze banden met de profeet moeten respecteren, zei Baba, omdat hij er op de-

zelfde manier van profiteerde, aangezien hijzelf rechtstreeks afstamde van Mohammed.

Die nadruk op leiderschap door mensen die verwant zijn aan de profeet Mohammed onderscheidt Iran van alle andere moslimlanden op aarde. In de zevende eeuw, na de dood van Mohammed, bestreden de soennieten en sjiieten elkaar om de macht. Iran is een sjiitisch land en gelooft dat de leider van de islam na Mohammed bij het koninklijk geslacht van de profeet moet horen. Soennieten, ofwel alle andere moslimlanden op aarde, benaderen de kwestie democratischer en geloven dat iemand zonder bloedband met de profeet als leider moet kunnen worden aangewezen. Het conflict tussen de soennieten en sjiieten gaat nog steeds over deze kwestie.

Je zou kunnen zeggen dat we bij ons thuis trotser waren op onze naam dan op onze religie, omdat we er baat bij hadden. We hoefden mensen nooit te vertellen dat we familie waren van de profeet – dat begrepen ze automatisch. Op bepaalde dagen van het jaar gaven vreemden ons zelfs geld – een religieuze plicht – gewoon om onze naam te eren, een beetje zoals bij het kastenstelsel in India. In Iran maakte het tijdens de Revolutie een groot verschil als je familie was van de profeet Mohammed. En in mijn vroegste herinneringen werklinken nog steeds de woorden die ik mijn vader eens tegen mijn moeder hoorde zeggen, toen ik ze nog niet eens kon begrijpen: ‘Wij stammen rechtstreeks af van de profeet Mohammed.’

Mijn vader was een nogal gezette man met een gitzwarte sik die zo vol en breed was dat hij bijna doorging voor een hele baard. Door de revolutie had hij een diepe passie ontwikkeld voor de navolging van Allah en het leven naar de lessen van Mohammed. We zagen hem bidden, en hoewel hij ons de islam niet opdrong, leerde hij ons wel hoe we goede moslims konden zijn, en mijn broer volgde gretig zijn voorbeeld.

Het einde van de Islamitische Revolutie werd snel gevolgd door de oorlog met Irak. De soennieten in Irak waren uiterst nerveus; ze waren bang dat Khomeini de sjiitische islam zou exporteren naar hun land, dus begonnen ze een preventieve aanval.

Mijn herinneringen aan de oorlog beginnen toen ik een jaar of vijf was, na de geboorte van mijn zusje. Ik herinner me de gillende sirenes, de mensen die op straat autobanden in brand staken, en de chaos en paniek van iedereen die wanhopig probeerde dekking te zoeken voordat de Iraakse vliegtuigen over ons heen scheerden. In die tijd gebruikten de meeste Iraniërs 's avonds thuis geen elektriciteit, omdat de Iraakse gevechtsvliegtuigen anders burgerverlichting konden gebruiken als doelwit.

Ik weet nog dat mijn moeder zich, zodra we de luchtafweersirenes hoorden, naar beneden haastte met ons baby-zusje; mijn vader volgde haar, met mijn broer en mij bij zich. Hij was in staat het ene moment nog aan tafel te zitten eten en de krant te zitten lezen, en het volgende moment weg te sprinten, ons onderweg op te tillen en met zijn drieën de trap af te vliegen naar de kelder. Hij deed dat zo snel en moeiteloos dat ik haast pas op de onderste traptree merkte dat hij me vasthield. Mijn lichaam vleide zich heel vanzelfsprekend tegen mijn vaders armen en schouders met zijn geïmproviseerde brandweergreep, en ik was daar net zo op mijn gemak als toen ik nog op de grond zat te spelen.

Tijdens de luchtaanvallen had ieder gezinslid bij ons thuis een vaste plek in de kelder van ons appartement. Daar lagen we in het donker af te wachten tot het bombarderen was afgelopen. Hoewel ik geen hand voor ogen zag, had ik in gedachten een haarscherp beeld van alles om me heen. De vloer lag bezaaid met de stoffige kussens en muffe dekens waarop mijn vader ons urenlang vermaakte met raadseltjes en verhalen over ons islamitische erfgoed, waarbij hij de

spanning zorgvuldig opbouwde – soms waargebeurd, soms niet zo waargebeurd. In de verste hoek stonden waterkruiken en scheppen voor noodgevallen, voor het geval het gebouw boven ons zou instorten en wij ons een weg naar buiten zouden moeten graven of we onder het puin zouden moeten wachten tot men ons van buitenaf zou komen redden.

Nachtenlang luisterden we naar geluiden van buiten en steeds probeerden we te raden wie een bepaald geluid veroorzaakte.

‘Horen jullie dat?’ vroeg Baba. Een moment stilte volgde, als mijn broer en ik een poging waagden het geluid te raden.

‘Wat is het, Baba?’

‘Dat!’ fluisterde hij, juist toen we een ontploffing hoorden. Zijn timing was vlekkeloos. Zijn uitroepen vielen zo nauwkeurig samen met de door hem voorziene explosies dat we niet zeker wisten of hij nou commentaar leverde op de oorlog daarbuiten of hem orkestreerde. ‘We hebben ze,’ verkondigde mijn vader juichend, bij het geluid dat hij opvatte als dat van een Iraaks vliegtuig dat was neergehaald door het luchtafweersysteem.

Als mijn vader ons fluisterend verhalen vertelde, waren we een en al oor, alsof ons leven ervan afhing. We probeerden onze ogen zo wijd mogelijk open te houden, omdat we niet in slaap wilden vallen en vervolgens als weeskinderen ontwaken in de angstaanjagende realiteit van een platgebombardeerd appartement. Als kinderen was onze identiteit verbonden aan onze ouders, omdat we bij hen hoorden. We hadden het gevoel dat we als weesjes niet meer bij iemand hoorden, dat we geen identiteit meer zouden hebben. Uiteindelijk vielen we langzaam maar zeker in slaap bij het geluid van vallende bommen, inslaande raketten en luchtafweergeschut.

Door het leven onder de constante dreiging van bommen werd ik doodsbang dat ik mijn moeder zou verliezen.

Wat als de waarheid zoveel gevolgen heeft?

Dit is het indrukwekkende levensverhaal van Naghmeh Abedini Panahi. Naghmeh krijgt een islamitische opvoeding, maar komt onverwachts tot geloof en trouwt met Saeed Abedini, predikant van een Iraanse ondergrondse kerk. Als Saeed in de gevangenis belandt, zet Naghmeh alles op alles om haar man vrij te krijgen. Maar als ze besluit de vreselijke waarheid over haar man te delen, wordt ze door voormalige aanhangers in de steek gelaten. Nu zet Naghmeh zich in voor vrouwen die te maken hebben met misbruik.

Het verhaal van Naghmeh is het verhaal van een gewoon moslimmeisje dat door God wordt gered en door Hem wordt gebruikt om Zijn evangelie te verkondigen. Het is een verhaal over vervolging, misbruik, echtscheiding en Gods verbazingwekkende genade door dit alles heen.

Naghmeh Abedini Panahi is spreker, bijbelleraar en directeur van de Tahrir Alnisa Foundation (TAF), een organisatie die misbruikte vrouwen helpt ontsnappen uit en herstellen van religieus gemotiveerd geweld.

NUR 402

Met
fotokatren

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

9 789043 154123